

ROZTRHANÁ LOUKA

Smutnokraj

Vzduchem táhne se dým
střecha zámku se zakrývá
na polštáři spíš
socha horká v náručí

Ohnivou osadou
bude náš domov od zítřka
zvoniš svým pohledem
něžný pohyb po ramenou

Jít roztrhanou loukou
za nocí se zhoupne se den
činelem zvířím hladinu trávy
rozdmýchám záblesk uprostřed nás
Jít roztrhanou loukou
chodbou se sloupořadím
zřítím se vzhůru za vrchol lávy
probudím víčka ztěžklá jak sníh

S časem soupeří čas
na zámku, v nádvoří a v nás
chytíš růži svou
nepustíš jí z plamenů svých

S moudrou siluetou
spletí cest stále procházíš
nepoznáváš den
zhaslým svícnem přes noc se stal.